DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
av den 24 januari 1991*

I mål C-339/89

har Tribunal de commerce i Paris till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Alsthom Atlantique SA

och

Compagnie de construction mécanique Sulzer SA,

Union des assurances de Paris, kallat som tredje part.

Begäran avser tolkningen av artiklarna 2, 3 f, 34 och 85 i EEG-fördraget.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T.F. O'Higgins samt domarna G.F. Mancini och F.A. Schockweiler,

generaladvokat: W. Van Gerven,
justitiesekreterare: J.A. Pompe, biträdande justitiesekreterare,

som beaktat de skriftliga yttrandena från

— Compagnie de construction mécanique Sulzer SA, genom advokaten Michel Normand, Paris,

* Rättegångsspråk: franska.

— Union des assurances de Paris, genom advokaten Alain Tinayre, Paris,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom J. Currall vid rättstjänsten, biträdd av H. Lehman, fransk tjänsteman som ställts till rättstjänstens förfogande, båda i egenskap av ombud,

som beaktat förhandlingsrapporten,

som hört yttrandena från Compagnie de construction mécanique Sulzer, företrätt av advokaterna Normand och Holleaux, Paris, från Union des assurances de Paris och från kommissionen vid den muntliga förhandlingen den 2 oktober 1990, och

som hört generaladvokatens förslag till avgörande, framlagt vid sammanträde den 14 november 1990,

meddelar följande

dom

1 I dom av den 10 maj 1989, som inkom till domstolens kansli den 3 november 1989, har Tribunal de commerce i Paris ställt en fråga enligt artikel 177 i EEG-fördraget om tolkningen av artiklarna 2, 3 f, 34 och 85.1 i EEG-fördraget.

2 Frågorna har uppkommit inom ramen för en tvist mellan bolaget Alsthom Atlantique SA (nedan kallat Alsthom) och bolaget Compagnie de construction mécanique Sulzer SA (nedan kallat Sulzer), i närvaro av Union des assurances de Paris, som inkallats som tredje part av Sulzer. Tvisten rör felaktiga båtmotorer som Sulzer levererat till Alsthom, vilka installerats i två passagerarfartyg som levererats till det nederländska bolaget Holland & America Tours (nedan kallat HAT).

3 En av huvudfrågorna i tvisten vid den nationella domstolen berör artikel 1643 i franska Code civil som har följande lydelse:

"Säljaren skall ansvara för dolda fel, även i det fall han inte känt till dem, om han inte friskrivit sig från ansvaret."

4 Franska Cour de cassation har genom sin rättspraxis tolkat den artikeln så att tillverkaren eller säljaren obestridligt kan antas känna till felen på den sålda varan och att han inte kan friskriva sig från detta ansvar annat än om det rör sig om ett avtal med en motpart som är specialiserad inom samma område.

5 Alsthom yrkade vid den nationella domstolen ersättning för de omkostnader företaget haft för att åtgärda de dolda felen på motorerna som sålts av Sulzer. Sulzer gjorde gällande att en rättspraxis som den som tillämpas av franska Cour de cassation inte finns i någon annan medlemsstat och att den är sådan att den snedvrider konkurrensen och hindrar den fria rörligheten för varor.

6 Tribunal de commerce fann att tvisten rörde frågor om tolkningen av artiklarna 2 , 3 f , 34 och 85.1 i EEG-fördraget och beslöt att ställa följande fråga till domstolen:

"Skall bestämmelserna i artiklarna 2 och 3 f tillsammans med artiklarna 85.1 och 34 i Romfördraget tolkas så att de hindrar tillämpningen av en medlemsstats rättspraxis som, genom att inte tillåta personer som yrkesmässigt säljer varor att visa att de saknat kännedom om ett fel på sin vara vid leveransen, hindrar dessa från att åberopa bestämmelserna i artikel 1643 i franska Code civil, vilken medger en begränsning av ansvaret i det fall de saknat kännedom om felet, på samma villkor som deras konkurrenter i övriga medlemsstater kan göra detta enligt bestämmelserna i deras nationella lagstiftning?"

7 För en utförligare redogörelse för omständigheterna i tvisten vid den nationella domstolen, rättegångens förlopp och de till domstolen ingivna yttrandena hänvisas till förhandlingsrapporten. Handlingarna i målet i dessa delar återges i det följande endast i den mån domstolens argumentation kräver det.

8 Domstolen erinrar inledningsvis om att artikel 2 i fördraget beskriver Europeiska ekonomiska gemenskapens uppgift. De mål som beskrivs i den artikeln hänger samman med gemenskapens existens och funktion och bör genomföras med hjälp av upprättandet av den gemensamma marknaden och det gradvisa tillnärmandet av medlemsstaternas ekonomiska politik, vilket även är de mål vars uppfyllande är fördragets huvudsakliga syfte (se även domstolens dom av den 29.9.1987 i målet 126/86, Gimenez Zaera, punkt 10, Rec. s. 3697).

9 Dessa mål, som utgör grunden för upprättandet av gemenskapen, och i synnerhet målet att främja en harmonisk utveckling av den ekonomiska verksamheten inom gemenskapen som helhet, kan inte få till effekt att skapa rättsliga förpliktelser för medlemsstaterna eller rättigheter för enskilda. Därav följer att bestämmelserna i artikel 2 i fördraget inte kan åberopas av en enskild vid en nationell domstol.

10 Upprättandet av en ordning som säkerställer att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids, vilket föreskrivs i artikel 3 f i fördraget, är ett mål som närmare beskrivs i flera andra bestämmelser om konkurrensregler (se även bl.a. dom av den 13 februari 1979 i målet 85/76, Hoffmann-La Roche, Rec. s. 461 och av den 9 november 1981 i målet 322/81, Michelin, punkt 29, Rec. s. 3461), däribland artikel 85 i fördraget, vilken förbjuder alla avtal mellan företag och samordnade förfaranden som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden.

11 Enligt domstolens fasta rättspraxis (se bl.a dom av den 1 oktober 1987 i målet 311/85, Vereniging van Vlaamse reisbureaus, punkt 10., Rec. s. 3801), berör artiklarna 85 och 86 i fördraget företagens beteende och inte de åtgärder som vidtas av medlemsstaternas organ. Icke desto mindre ålägger fördraget medlemsstaterna att inte vidta och inte heller bibehålla någon åtgärd som kan motverka dessa bestämmelser. Detta skulle i synnerhet vara fallet om en nationell rättspraxis skulle gynna eller förstärka effekten av avtal som strider mot artikel 85 i fördraget.

12 Beträffande föreliggande fall finner domstolen att det obestridliga antagandet om kännedom om fel på den sålda varan som den nationella domstolen åberopar, har utvecklas som rättspraxis av konsumentskyddsskäl. Det kan inte anses gynna eller underlätta slutandet av avtal som strider mot artikel 85.

13 Enligt artikel 34 i fördraget är kvantitativa exportrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan förbjudna mellan medlemsstaterna.

14 Enligt domstolens fasta rättspraxis (se senast dom av den 27 mars 1990 i målet C-9/89, Spanien mot rådet, punkt 21, Rec. I-1383), syftar artikel 34 i fördraget enbart på åtgärder som har till syfte eller verkan att särskilt hindra exportflödet och på så sätt skapa en skillnad i behandling mellan en medlemsstats inrikeshandel och dess utrikeshandel, så att den inhemska pro-

duktionen eller inrikeshandeln gynnas på bekostnad av andra medlemsstaters produktion eller handel.

15 Domstolen finner dock att den rättspraxis som det hänvisas till i det föreliggande fallet, tillämpas utan åtskillnad av franska Cour de cassation på alla handelsrelationer som styrs av fransk lag. Den har varken till syfte eller verkan att särskilt hindra exportflödet och på så sätt gynna den inhemska produktionen eller inrikeshandeln. För övrigt kan parterna i ett internationellt handelsavtal i allmänhet välja vilken lag som skall tillämpas på avtalsförhållandena och på så sätt undvika att underställas fransk lag.

16 Med beaktande av ovanstående överväganden blir svaret på frågan att bestämmelserna i artiklarna 2, 3 f, 34 och 85.1 i EEG-fördraget skall tolkas så att de inte hindrar tillämpningen av en medlemsstats rättspraxis som, genom att inte tillåta personer som yrkesmässigt säljer varor att visa att de saknat kännedom om ett fel på varan vid leveransen, hindrar dessa från att åberopa nationella lagbestämmelser som medger en begränsning av ansvaret i det fall de saknat kännedom om felet, på samma villkor som deras konkurrenter i övriga medlemsstater kan göra.

Rättegångskostnader

17 De kostnader som har förorsakats Europeiska gemenskaperna kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av detta mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

– angående den fråga som genom beslut av den 10 maj 1989 förts vidare av Tribunal de commerce i Paris – följande dom:

Bestämmelserna i artiklarna 2, 3 f, 34 och 85.1 i EEG-fördraget skall tolkas så att de inte hindrar tillämpningen av en medlemsstats rättspraxis som, genom

att inte tillåta personer som yrkesmässigt säljer varor att visa att de saknat kännedom om ett fel på varan vid leveransen, hindrar dessa från att åberopa nationella lagbestämmelser som medger en begränsning av ansvaret i det fall de saknat kännedom om felet, på samma villkor som deras konkurrenter i övriga medlemsstater kan göra.

O'Higgins Mancini Schockweiler

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 24 januari 1991.

J.-G. Giraud
Justitiesekreterare

T.F.O'Higgins
Ordförande på andra avdelningen